

— Браво, момчета! — похвали ги търговецътъ. — Ние сте забравили, че за чиноветъ ще трѣбватъ и гвоздеи. Ето ви отъ мене подарѣкъ гвоздеитъ.

Подаде имъ той една пълна книжна кесия съ гвоздеи. Избра имъ и най-хубавата дъска.

По здрачъ въ Горица пристигнаха момчетата съ дветъ мулета. Отдалече се бѣлѣеше дълга, чамова дъска, про-сната на гърба на едното муле.

На другия день училищниятъ слуга скова хубавъ чинъ. Помагаха му Тиме и Владе. Отнесоха го въ учебната стая. Дветъ трудолюбиви македончета седнаха на чина.

— Колко хубаво ми прилепна облѣгалката! — пришепна Владе.

— Какъ е удобенъ за писане! — възкликна Тиме.

Учителътъ, като видѣ чина, зарадва се и той и похвали малкитъ, но умни и трудолюбиви ученици.

Тотю Наневъ

СИЛАТА НА ДЯВОЛА

Това било много, много отдавна, тогава, когато дяволитъ правели голѣми злини по земята. Въ тия времена всички животни живѣели въ миръ съ хората.

Дяволътъ, за да напакости на човѣка, почналъ да примамва животнитъ въ горитъ и пещеритъ. Първи го последвали вълцитъ, мечкитъ и още много други. Ала най-голѣма мжка изпитвалъ той съ лисицата. По онова време, тя била най-добрия помощникъ на човѣка. Тя водѣла на паша всички птици. Била добра и преданна, но завиждала на опашката на фазана и често си мечтаела за такава хубава украса.

Единъ день, когато изкарвала птицитъ на паша, отъ опашката на фазана паднало пѣстро перо. Тя го взела, надвесила се надъ бистрия потокъ, слагала го на себе си и въздишала.

Въ това време отъ дъното на потока се зачулъ гласъ:

— Лисо, Лисанке, ти си най-грозната отъ всички животни. Погледни се! Водишъ на паша глупавитъ фазани, кокошки и патици, които десетъ пѣти сж по красиви отъ тебе. Човѣкътъ може да ти даде украса, но той не иска неговитъ ратаи да сж хубави. Азъ съмъ царя на доброто. Мойто царство сж: полянитъ застлани съ цвѣтни килими;